

ת"פ (קריות) 14732-03-24 - מדינת ישראל נ' ברהניי טדלה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 14732-03-24 מדינת ישראל נ'

טדלה(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ברהניי טדלה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירת תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; ותקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.2.24 המתין המתלונן, הסובל מנכות, בתחנת אוטובוס. הנאשם פנה אליו וביקש ממנו 20 ₪. משסירב המתלונן לבקשתו, הכניס הנאשם את ידו לכיס העליונית של המתלונן וגנב מתוכו ארנק ובו 50 ₪, טלפון נייד ואת תיקו האישי שהיה תלוי על כתפו, ונמלט מהמקום עם הרכוש. המתלונן רדף אחרי הנאשם וביקש לקבל בחזרה את רכושו, אז הכה אותו הנאשם במספר מכות אגרוף בחזהו ואיים עליו תוך שהוא אוחז בידו חפץ הנחזה להיות מברג, הניפו לעברו ואמר לו "אני אדקור אותך, תזוז מפה". במעמד זה השליך הנאשם את התיק והארנק, לקח את הכסף ונמלט מהמקום.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

2. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והוסיף טיעונים על פה. הודגשו חומרת העבירות והערכים המוגנים שנפגעו ונטען כי מתחם הענישה נע בין 18-36 חודשי מאסר בפועל. המאשימה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם ועתרה לעונש מאסר למשך 24 חודשים תוך הפעלת המאסר המותנה במצטבר ועונשים נלווים.

3. ב"כ הנאשם הגיש אסופת פסיקה ועתר לקביעת מתחם ענישה המתחיל ממספר חודשי מאסר בודדים. נטען כי נסיבות חייו של הנאשם קשות, הוא נעדר כל תמיכה משפחתית ועצור מזה מספר חודשים בתנאים הקשים ממאסר. הסנגור ביקש להדגיש את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ובצורך בעדות המתלונן ועתר למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהסתפק בימי מעצרו.

4. הנאשם בדברו האחרון הביע צער וחרטה על מעשיו, סיפר על מצבו המשפחתי והאישי המורכב וציין כי הוא מבקש לחזור ולקיים חיים נורמטיביים.

דיון והכרעה

קביעת מתחם הענישה

5. מדובר באירוע אלים ומאיים, שבוצע באמצע היום, במקום ציבורי ולעיני כל. אירועים מסוג זה הפכו נפוצים בחברתנו ויש להוקיעם. מעשי בריונות כגון אלו פוגעים לא רק בתחושת הביטחון האישי של הנפגע הישיר, אלא של הציבור כולו ומשכך הערכים המוגנים שנפגעו הם שלום גופם וביטחונם האישי של המתלונן והציבור כולו. כן נפגעה זכות הקניין של המתלונן בשל גניבת הרכוש. כאן המקום להתייחס לכך שבין הרכוש שנגנב היה אף טלפון חכם הראוי להתייחסות שונה ומיוחדת מבחינת הערכים המוגנים שנפגעו וזאת בשל מאפייניו המיוחדים של מכשיר זה, המידע שהוא אוצר ומקומו המרכזי בחיי האדם כיום (ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל (14.7.2015) להלן - עניין **דביר**; דנ"פ 1062/21 יונתן אוריך נ' מדינת ישראל (11.1.2022), פסקה 29 לחוות דעתה של הנשיאה חיות).

6. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אציין כי הנאשם לא הסכים לקבל את סירוב המתלונן לתת לו סכום כסף שביקש, הכניס ידו לכיס עליוניתו של המתלונן, נטל את ארנקו, טלפון נייד וכן את תיקו האישי ועזב את המקום. מדובר בהתנהגות כוחנית, בוטה ומאיימת. כל זאת עשה הנאשם לאור יום ובמקום ציבורי ללא כל מורא. אף כאשר רדף אחריו המתלונן, לא התעשת הנאשם אלא דווקא הסלים התנהגותו - היכה את המתלונן במכות אגרופ ואיים בדקירה בעודו אווז מברג. להשלמת התמונה אציין כי המתלונן הוגדר בכתב האישום כמי אשר "סובל מנכות ומוכר על ידי ביטוח לאומי" ואולם מהות הנכות לא פורטה ובהתאם לכתב האישום המתלונן אף "פתח במרדף" אחרי הנאשם ודומה אפוא שאין מדובר בנכות גופנית בולטת לעין. כן אציין שלא נגרמו למתלונן חבלות וכי בסופו של דבר הנאשם השליך את הרכוש ונטל את סכום המזומן בלבד המסתכם ב-50 ₪.

7. בתי המשפט קבעו לא אחת כי אין להשלים עם התנהלות אלימה במרחב הציבורי וכי אין מקום לגישה סלחנית אלא יש לנקוט גישה מחמירה בדמות מאסר בפועל (רע"פ 7645/20 שלמה כהן נ' מדינת ישראל (18.11.2020); רע"פ 5128/21 אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל (15.8.2021)).
וראו גם:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חבורות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונוטלות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים." (ע"פ 5432/20 מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל (20.12.2020)).

8. ביחס למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות אפנה לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים: עפ"ג 60805-01-22 דג'יין ארסקאי נ' מדינת ישראל (9.3.2022), בו הוטלו על נאשם שהורשע בעבירת תקיפה כדי לגנוב שבעה חודשי מאסר. במקרה זה דחף הנאשם את ידה של אישה שישבה בתחנת אוטובוס וחסף את תיקה שהיה מונח על ברכיה; ע"פ MULUGETA 38524-11-17 מדינת ישראל (20.3.2018), בו נידון נאשם שהורשע בעבירות תקיפה כדי לגנוב וגניבה לתשעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. במקרה זה תפס הנאשם בצווארה של המתלוננת ומשך אותה במעלה הרחוב, נטל את תיקה, הוציא ממנו 150 ₪ וזרק אותו בסמטה סמוכה; ת"פ 5180-06-17 מדינת ישראל נ' אלקשחר (10.1.2022), בו הורשע נאשם בעבירות תקיפה כדי לגנוב וגניבה ונידון לשלושה חודשי מאסר בעבודות שירות. הנאשם במקרה זה נצמד אל המתלונן, היכה אותו, משך את ארנקו מכיסו, בעט בו וגנב את מכשיר הנייד שלו; ת"פ 16641-01-19 מדינת ישראל נ' ברחנה (29.12.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה כדי לגנוב וגניבה ונידון לחמישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. הנאשם במקרה זה עקב אחר המתלוננת, ניגש מאחוריה וחסף את מטען הטלפון הנייד מידה וכשזו קראה לעברו, התקרב אליה, חנק אותה וגנב את מכשיר הטלפון שלה; ת.פ. (קרויות) 32078-12-23 מדינת ישראל נ' דמלאו (19.2.2024) בו נקבע מתחם ענישה הנע בין 6-18 בגין אירוע בו חסף נאשם (בצוותא עם אחר) תיק שהחזיקה שוטרת סמויה בידה. על הנאשם, בעל עבר פלילי שאינו מכביד הוטלו 7 חודשי מאסר בפועל והופעל מאסר מותנה.

9. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם את העבירות מושא ענייננו, בנסיבותיו של אירוע זה, נע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

10. לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי העונש אמור להיגזר בגדרי מתחם הענישה. לא נטען דבר בעניין סיכויי השיקום של הנאשם ולא הובאו בעניין זה כל ראיות ומשכך אין כל הצדקה לחריגה לקולה ממתחם הענישה.

11. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלונן וביטאה קבלת אחריות וחרטה. בדבריו בפני ניכר היה כי הפנים את חומרת מעשיו, הוא מצר עליהם ומבקש לקיים אורח חיים נורמטיבי. כן הבאתי בחשבון את נסיבות חייו המורכבות כפי שפירט הסנגור ומטעמים של צנעת הפרט לא אחזור על הדברים. מנגד, לחומרה הבאתי בחשבון את עברו הפלילי המכביד הכולל הרשעות רבות בעבירות אלימות, רכוש, סמים בגין ריצה מספר מאסרים בכליאה וכן כי תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה. כן הבאתי בחשבון לחומרה כי אין בפני נתונים מהם ניתן להסיק קיומם של סיכויי שיקום או הפחתה במסוכנות. בנתונים אלו אינני רואה הצדקה לקבל את עתירת ההגנה למקם את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה, וזאת על רקע העבר הפלילי המכביד, היעדר סיכויי שיקום והצורך במקרה זה לבכר את שיקולי ההרתעה וההלימה (ע"פ 280/23 מדינת ישראל נ' Ibrahim Yahia Alnour Abker (18.5.2023), פסקה 9); ע"פ 652/23 עבאס מחאג'נה נ' מדינת ישראל (24.4.2023) פסקה 11); ע"פ 8017/20 מדינת ישראל נ' גריפאת (22.12.2020)). עם זאת, אביא בחשבון כי הנאשם לא ריצה מאסר בפועל מאז שנת 2015

כך שהעונש יהיה קרוב יחסית לתחתית המתחם, אם כי שלא בתחתית ממש.

12. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מפעיל מאסר מותנה בן חודשיים שהוטל על הנאשם בת"פ 34671-03-18 (בית משפט שלום קריות, גזר הדין מיום 16.3.22) וזאת באופן שחודש יצטבר לעונש אותו הטלתי וחודש יחפוף. בעניין זה הבאתי בחשבון שהעבירה מושא התנאי נעברה לפני כחמש שנים.

סה"כ יישא הנאשם 13 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 21.2.24.

ג. מאסר על תנאי למשך 4 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ד. המאשימה לא ביקשה להורות על תשלום התחייבות עליה חתם הנאשם ובהיעדר טיעון בנושא לא ראיתי להורות כך.

ה. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, ע"ת מס' 2, בסך של 2,000 ₪. הסכום ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.3.25 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועדו תעמוד היתרה לפירעון מידי.

המאשימה תמציא למזכירות בתוך 30 יום את פרטי המתלונן ותביא לידיעתו את תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ט' תמוז תשפ"ד, 15 יולי 2024, במעמד הצדדים.